

svetega Roka. Vedel sem, kaj to pomeni, in skočil zopet iz postelje in k svoji ženi in se je poprijel, rekoč ji: „Ne prestraši se še bolj, jelo bo zvoniti!“ In v resnici je jelo bingljati. Burja je zvonova obmajala in zdajpazdaj sta se oglašala, posamezno in skupaj. Ne želim nobenemu čitatelju, še manj pa kaki čitateljici, da bi kdaj enakega kaj skušala. Jutro potem sem pohodil lastnika sosednjega gradiča. Našel sem ga še v postelji, dasi je bilo že okoli desete ure. Šaljivo sem ga pokaral, da toliko časa lenobi, a on mi je na videz strogo odgovarjal, če ne opazim, da je imel po noči tatove v hiši in da torej sedaj spanje nadomešča. Pogledam po sobi in v resnici zapazim eno okno kar čudno zadelano, na tleh pod njim pa veliko škrlj, s kakršnimi so večinoma krita poslopja v Vipavski dolini in tudi ta gradič, ki je sezidan na podolgat kvadrat in ima v sredi dvanajst metrov dolg prostor. S severnega dela strehe je izrula sila burje eno škrl, jo zavihtela čez ves notranji prostor in butila ž njo v notranjo okno južne strani, prebila obedve šipi in padla v sobo, v kateri je prijatelj spal. „Prebudil sem se“, je pravil, „in slutil hudi piš v sobi in za prvi hip ugibal, da so tolovaji skozi okno prodrli v sobo. S trudom sem prižgal luč in jo branil pišu in zapazil pod razsutim oknom škrl. Zadelal sem okno, kakor vidiš, škrl si bom pa hranil v veden spomin“. Prijatelj, takrat še samec je imel okusno opremljene sobe in tudi mizo, na kateri so bile raznovrstne posebnosti, in med njimi je ležala več let tudi škrl, ki je tehtala najmanj tri kile.

(Dalje prihodnjič.)

Zgodnji sneg.

<p>Vrtič krasen nasadila s cvetjem živim sem nekoč, cvetje čuvala, da slana ga ne vzame mi čez noč. —</p>	<p>Zgodnji sneg pobelil vrtič, cvetje živo je zakril . . . zamorjeno, pokošeno zdaj leži od smrtnih sil. —</p>
---	--

In zakril je rože moje,
strl jim žametni je cvet . . .
ljubček moj izbral si drugo
in odšel je v daljni svet. —

Kristina.